35ste jaar. — Nr 60. Zaterdag 19 mei 1888.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels voorzaan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 19 MEI.

Aan onze lezers.

Wij eindigen heden het mengelwerk : **HET GEHEIM VAN ROSA,** dat zulken grooten bijval bij onze lezers gehad heeft.

Van aanstaande zaterdag af, zullen wij als mengelwerk geven

DE ZWARTE BEDELAAR,

een der meest geprezen werken van den beroemden franschen romanschrijver

PAUL FÉVAL.

Van alles wat.

De heer Sadi-Carnot, Voorzitter der Fransche Republiek, heeft onlangs eene omreis gedaan in het zuidelijk gedeelte van Frankryk. Te Bordeaux gekomen, bracht hij een bezoek aan het Godshuis der « geholpene kinderen ». Vergenoegd over den uitslag door deze instelling sinds jaren bekomen, schonk hij der eerw. Moeder-overste, eene som van duizend franks met het verzoek er koeken voor hare beschermelingen voorte koopen. — Dit feit vereert wel zeker in de hoogste maat het karakter van Frankryks Opperhoofd ; wat hem echter nog meer vereert, althans in de oogen der katholieken, is wat hij aan dezelfde eerw. Moeder-Overste zeide op het oogenblik dat hij het klooster verliet. Ziehier zijne woorden :

« Madame, gij draagt een kleed dat ik vooral gaarne in een gasthuis zie en voor het welk ik eene levendige samenneiging gevoel. »

Wat zullen de geweldige « verwereldlijkers » daarvan zeggen ? Het is een slag vlak in hun aangezicht !... En men zegge niet dat dit bij den heer Voorzitter der Fransche Republiek een woord is geweest voor zijn gedacht. Neen ! Immers, 's anderendaags of twee dagen nadien, ging hij te Grenoble nog verder. Aldaar het ridderkruis van het Eerelegioen schenkende aan de eerw. Zuster-overste van het werk van den H. Vincentius à Paulo, sprak hij :

« Ik schenk u het kruis van eer, als belooning voor den iever en de zorgen die gij zoo lange jaren aan de arme zieken besteed hebt. Uwe nederigheid wrake deze onderscheiding niet : U het kruis van eer schenkende, schenk ik het meteen, in uwen persoon, aan geheel de orde ».

Wat mag het armzalig tongersch geuzenblaadje daar wel van denken, het dat geene gelegenheid laat voorbij gaan om tegen de zusters van liefde der hospitalen te velde te trekken ?

***

Een feit nog al, dat van den eerbied der liberalen voor den godsdienst getuigt :

Te Bergen, heeft de Geuzengemeenteraad den dienst der begrafenissen « verwereldlijkt ». Voortaan zal er geen enkel doodswagen meer gebruikt worden met een kruis op, en zullen al de dooden op 't gemeentekerkhof begraven worden alsof er geen godsdienst meer bestond.

***

Het kan niet te dikwijls herhaald worden, daar de geuzen het onbeschaamd blijven loochenen.

Het katholiek ministerie heeft, sedert zijne aankomst aan 't bewind, belangrijke verminderingen van belastingen ingevoerd.

Ziehier de lijst dier verminderingen :

Op de sterke dranken	fr.	2,647,000
» de suiker	»	2,500,000
» den inlandschen tabak	»	300,000
» de vaartrechten	»	680,000
» den koffie	»	850,000
» de verzekeringen	»	1,000,000
» de registratie	»	220,000
» de vervoertarieven	»	1,000,000
Te zamen	fr.	9,197,000

Dat zijn onweerlegbare cijfers. Wat beteekent, daartegen, de bewering der geuzenbladen, dat het ministerie, aan 't bewind komende, beloofd had de lasten te vermiederen en dat het niets van dien aard heeft gedaan.

Negen millioen, 197 duizend frank, dat is eene schoone stuiver, meenen wij. Voor de geuzen nochtans, die de millioenen zoo maar door de ruiten wierpen, is dat ongetwijfeld geheel onbeduidend.

***

De algemeene vergadering der Federatie der katholieke kringen en bewarende vereenigingen, heeft verleden zaterdag en zondag te Luik plaats gehad.

***

Oskaloosa, de hoofdstad van het graafschap Jefferson, heeft 2000 inwoners, scholen, ijzerenwegen, kerken, in een woord, alles wat eene stad, die zich eerbiedigt, moet bezitten.

Het volk is arbeidzaam, ieverig en zeer spaarzaam, maar de Gemeenteraad bestond uit eenen troep luiaards, die de gemeente met lasten overladden, de straten in een erbarmelijken toestand lieten liggen en zich hoegenaamd niets van hunne zending aantrokken.

De bewoners echter, zonder van iets te gebaren, tenzij twee, drie dagen voor de kiezingen, zegden onder elkander : Ha ! de mannen willen niets doen : welnu, wij zullen vrouwen nemen !

Zoo gezegd, zoogedaan : gansch de vrouwelijke lijst wierd bijna met eenparigheid van stemmen gekozen, tot groote verwondering der afredenden die zich aan zulken slag niet verwachtten.

Men heeft enkel gehuwde, achtbare vrouwen gekozen ; Mad. Lowman, de burgemeesterin, 45 jaar oud, is eene vrouw van zaken, die gedurende 20 jaar eene kostschool bestierd heeft.

De jongste der gemeenteraadsleden is eene lieve jonge vrouw van 25 jaren, op wier schoonheid men rekent, om zoo spoedig mogelijk de belastingen in de gemeentekas te doen binnenkomen....

Internationale tentoonstelling

van Gezondheidsleer en Redding toestellen, te Oostende.

Deze tentoonstelling, die bovendien eene sectie bevat van Schoone Kunsten en eene andere van Kunst Nijverheid, zal bepaald den 30 Juni eerstkomende geopend worden.

Kosteloze toetreding wordt verleend aan menschlievende kringen, aan samenwerkende maatschappijen voor Veldhospitalen, aan de korpsen van Sapeurs-pompiers, alsmede aan de uitgaven betrekkelijk de gezondheidsleer.

Voor bijtredingen en andere inlichtingen, gelieve men zich te richten voor het einde dezer maand, tot het uitvoerend Comiteit, Regnessesstraat, 5, Gent.

Provinciale kiezingen.

van 27 mei 1888.

Kandidaten der katholieke vereeniging van het kanton Tongeren :

MM. BRIERS FRÉDÉRIC, uitgaande lid.
COART JUSTIN, »
SLEGERS ALPHONSE, lid der bestendige deputatie en uitgaande lid.
VROONEN ARTHUR, »

De katholieke vereeniging van het kanton Tongeren heeft verleden donderdag hare algemeene vergadering gehouden voor het voorstellen van kandidaten voor de provinciale kiezingen van den 27de dezer maand.

Olschoon men wist dat er geene nieuwe kandidatuur gesteld was tegen die der uitgaande leden, was er een groot getal kiezers aanwezig, onder dewelke men er uit al de gemeenten van het kanton bemerkte.

De vergadering heeft de kandidatuur toegejuicht der vier uittredende leden : MM. Frédéric Briers, Justin Coart, Alphonse Slegers en Arthur Vroonen.

Het comiteit der katholieke associatie van het kanton Borgloon, heeft den volgenden omzendbrief aan de kiezers gezonden :

Mijnheer,

De katholieke associatie van het kanton, heeft zich vandaag vergaderd en heeft den heer Camille Desmaisières als kandidaat voor den provincialen raad uitgeroepen, in vervanging van den heer burggraaf Desmaisières, zijnen betreurden vader.

Wij bevelen deze kandidatuur aan uwe stemmingen en wij hopen dat gij den keus der associatie zult goedkeuren.

De heer Camille Desmaisières is doktor in rechten en gij kunt op zijne verkleefde medewerking rekenen.

Wij verzoeken u, Mijnheer, de verzekering van onze gansche hoogachting te willen aanvaarden.

Voor het comiteit der Associatie :

De Secretaris, ALFRED NEVEN. *De Voorzitter,* GRAAF DE BORCHGRAVE D'ALTENA.

Het tongersch geuzenblaadje schreef verledene week een dom artikel, — welk overigens door alle verstandige menschen der beide partijen, hoogstens is afgekeurd geworden — over zekere feiten, welke in een lokaal onzer stad — doch niet in een katholiek — voorgevallen zouden zijn. Dat daar of elders lawijd gemaakt wierd, dat laten wij zoo. Maar hetgeen wij zeer onbetamelijk vinden, hetgeen wij onwaardig vinden van een blad dat zich als tolk eener partij wil uitgeven, dat is het te zien, hevig en persoonlijk, agenten der stedelijke politie aan te randen, welke, ten slotte, niets anders dan hunnen plicht uitgeoefend hebben.

De functiën der policie zijn moeielijk genoeg en ons dunkt dat de agenten, die er mede bekleed zijn wel recht hebben, op de toegenegenheid der drukpers te kunnen tellen.

Wij zullen het geuzending niet verder op dit terrein volgen en wij bepalen ons met de hatelijke en persoonlijke polemiek van het blaadje aan de verachting van alle eerlijke menschen te leveren.

Morgen, ter gelegenheid van het Pinksterfeest, zal het zanggenootschap der Heilige Familie te tien uren, in O. L. V. kerk, den *Veni Creator* uitvoeren van den heer E. Lamine en eene nieuwe mis in *do* van den heer A. Honhon.

Bedevaart naar Scherpenheuvel.

De jaarlijksche bedevaart der genootschappen van den H. Vincentius à Paulo der provincie Limburg naar O. L. V. van Scherpenheuvel, zal plaats hebben maandag 28 mei.

Benoemingen.

M. Huppe, deken van Ferrières, is deken benoemd te Gloss, in vervanging van M. Feron, die eere-kanunnik benoemd is. De eerw. heer Drijkoningen, pastoor te Beek, is deken benoemd te Maeseyck, in vervanging van den E. heer Polus, die eere-kanunnik benoemd is.

De eerw. heer Lacroix, pastoor van St Joseph te Verviers, is deken benoemd te Luik (Saint-Barthelemi.)

Geene enkele zaak zal aan het hof van assisen onderworpen worden gedurende den zittijd van den tweeden trimester die aanstaande dinsdag te Tongeren moest geopend worden.

Te bekomen ten deze Bureele. Het Heilig Evangelie van onzen Heer Jesus-Christus, verdeeld in zes en negentig hoofdstukken, met historische, letterlijke en mystieke uitleggingen en godvruchtige bemerkingen achter ieder hoofdstuk, door P. F. ARCHANGELUS VENDRICKX, uit de orde der Minderbroeders-Recollecten van België. Bij Van Os-de Wolf, uitgever, S. S. Pieter en Paulusstraat 2. Antwerpen. Zwaar en schoon boekdeel in 8° van 730 bladzijden. Prijs 4 franken.

Ziehier de aanbeveling, welke de *Salesius-Bode,* of *de godsdienstige week van het Bisdom van Luik* van dit boek geeft in het nummer van 5 mei 1888.

« Het werk van den Z. Eerw. Pater ARCHANGELUS VENDRICKX durven wij zonder voorbehoud aanbevelen. Het is een practische verklaring van het Heilig Evangelie waarvan de voornaamste punten in zes en negentig hoofdstukken worden aangehaald en verklaard.

« Ieder hoofdstuk begint met den Nederlandschen tekst van het Evangelie, dan volgt de verhandeling over de aangehaalde woorden met de practische werken en heilzame vermanigen, die het hart en de geest van den Katholiek in de Goede Boodschap des heils wenschen te ontdekken en die hun door een gekeerd en ervaren zielenkenner op even aangename als nuttige en practische wijze verstrekt worden. Voor godvruchtige zielen, voor Christenen die hun eeuwig gelnk behartigen, zal dit boek zeer nuttig zijn ; ook kan het allerbest als handleiding voor onderwijzers en zielzorgers dienen ; kloostergemeenten zullen het met vrucht als handboek voor hare geestelijke lezingen bezigen. Eene landkaart van Palestina, en twee bijgaande inhoudstafels (waarvan eene volgens alphabetische orde) staan den lezer ten dienste en helpen hem den zin van den gewijden tekst beter te vatten of vergemakkelijken de opzoekingen en navorschingen.

De luchtgesteltenis van België.

Is ons klimaat kouder geworden ? Ziedaar de vraag, welke M. Louis Navez, in een zeer belangwekkend werk *La Belgique physique,* onderzoekt.

Wat de winters betreft, schrijver haalt voorbeelden aan, zooals het toevriezen der Maas en der Schelde, die bewijzen dat zij vroeger zoo koud waren als thans. Daar is geene verandering in te bemerken.

Maar zijn de zomers nog even warm ? Vroeger bezat België talrijke wijnbergen, zooals rond Doornik, Leuven, Brussel, Aarschot, Diest, en in bijna geheel de Kempen. Ook de boorden der Maas, van Maastricht tot Hoei, en de omstreken van Luik, waren met wijngaarden bedekt.

Sommige wijnen bezaten eene groote vermaardheid, zooals de Rosselberger, de Calvarienberger, de Kesselberger, de Scharrberger, en de wijn der omstreken van Aerschot, Sandorium genaamd. De Saint-Brice van Doornik en de abdij van Averiode werden hoog geschat.

Wordt er nu geen wijn meer in België gewonnen omdat het klimaat er te koud is ? De schrijver geeft er andere norzaken aan, en wel dat het gemak van het vervoer, de lage inkoomrechten en de betere hoedanigheid der vreemde wijnen, van het maken van den inlandschen hebben doen afzien. Vroeger waren er groote grondeigenaars en was de waarde der gronden gering : velen legden dan wijnbergen aan voor hun eigen gebruik. Werd de druif rijp, wat soms eenmaal op zes jaar gebeurde, dan hielden zij den wijn voor hun eigen, anders lieten zij hem aan kleinen prijs over. Tegenwoordig zit er meer voordeel in, andere vruchten te winnen en vreemden wijn te koopen.

Het is maar sedert 1765 dat er in ons land regelmatige weerpnemingen worden gedaan : een priester, M. Chevalier, is toen te Brussel begonnen met ze op te teekenen. Uit deze blijkt niet dat de luchtgesteltenis in ons land sedert eenige verandering heeft ondergaan.

Ten slotte besluit de schrijver dat van af de gekende tijden tot op den dag van heden, ons klimaat nagenoeg hetzelfde is gebleven.

BINNENLAND.

Het parket van Brussel houdt zich nu met eene zeer moeilijke zaak bezig, over dewelke wij de volgende inlichtingen aantreffen : Twee bezoekers der Beurs, de heeren X...., die eene goede faam en een groot krediet genoten, hadden bij eenen wisselagent een krediet van 75,000 frank. Zij speculeerden op de fransche rente. Op zekeren dag verklaard de wisselagent hun dat zij een verlies gedaan hadden van 50,000 frank. Op den dag der likwidatie, den 25 april, verschenen de heeren X...., op de Beurs niet en toen de wisselagent vroeg om zijne rekening te vereffenen, werd hem geantwoord dat de fortuin aan vronw X...., toebehoorde en dat deze eene vereffening aan 10 ten honderd voorstelde. De wisselagent vernam dat de heeren X...., op eene bank eene som van 400,000 frank in bewaring gegeven hadden en hij wilde die som in beslag nemen, doch men had het geld daags te voren komen afhalen. De wisselagent verliest daardoor eene som van 65,000 frank.

— Een tienjarig meisje, Maria P., woonachtig in de Hollandschestraat, te Brussel, is eergisteren in hare woning van de trappen gevallen en op den slag dood gebleven. Het arme kind was zonder ouders : hare moeder, weduwe, werd over drie weken aangehouden, krachtens eene vraag van uitlevering gedaan door het fransch gouvernement.

— In den nacht van maandag tot dinsdag, rond middernacht, werd de St-Alfonsstraat, te St-Joost-ten-Noode, in opschudding gebracht door eene losbranding. Onmiddelijk daarna kwam eene

---

94

HET

GEHEIM van ROSA (1)

DOOR

Beugny D'Haguerue.

(VERVOLG EN SLOT.)

Van het begin dezer lezing af, was Rosa rood geworden als eene kolfebloem ; zij verborg haar gezicht achter eenen hoek van haren voorschoot, en zoo de deur niet door den grooten struischen notaris ware bewaakt geweest, zou zij gewis de kamer uitgevlucht zijn.

Nauwelijks had Henri den naam van Rosa uitgesproken of Genoveva sprong op, hep tot haar en omhelsde haar vurig.

— Rosa ! lieve Rosa, waart gij dat ! Hebt gij dat voor ons gedaan !

— Gij waart allen zoo ongelukkig, mejuffer !

— Maar, onvoorzichtige, zoo wij niet uit de verlegenheid gered waren geworden, zoo mijn vader u niets had kunnen teruggeven, dan waart gij geruineerd geweest.

— Dat heb ik haar wel twintigmaal voor oogen gehouden, sprak de notaris, maar de kleine hardnekkige wilde niets hooren.

— Ik wilde u ten allen prijze redden... Ik heb u zoo lief, mejuffer.

— O, ik ook, ik min u !..,

— En dan, ik was zeker dat er redding zou komen ; ik was zeker dat de goede God u niet verlaten zou. Deze som gaf u een jaar tijd, en in een jaar gebeurt er zoo veel... En zie, dat was niet alles, maar ik wilde volstrekt niet dat gij de vrouw van dit akelig schepsel van André Tribucien werd ; ik hadde mij liever laten dooden, dan u in de handen van dien man te zien vallen.

— O, dank ! Maar zoo gij uw klein fortuin verloren en uw verloofde u niet meer gewild had ?

— Ik, mejuffer ! riep Pierre ; zoo dat gebeurd ware, ik zou aan Rosa gezegd hebben, dat zij wel gedaan had. Wij hadden wat harder gewerkt, en dat is alles.

— Die twee kinderen zijn elkander weerdig, merkte de baron op.

— Ja, vader, en Rosa zal gelukkig zijn, zooals zij het verdient. Maar, zeg mij, hoe hebt gij kunnen weten dat die Tribucien mij ten huwelijk gevraagd had.

Rosa glimlachte slim.

— O, zegde zij, hij had er zich in het openbaar op beroemd,.. maar ik wist het toch reeds sedert lang.

— Gij ?

— Ja, ik.

— Ik kan ook niet begrijpen hoe gij hebt kunnen weten dat ik juist die som van 20,000 franks noodig had, sprak de baron.

— Wel, zegde M. de Vaudray, toen ik Rosa voor de eerste maal zag en ik haar over mejuffer Genoveva ondervroeg, beeft het mij ook verwonderd, haar over sommige punten, die toch familie geheimen moesten zijn, zoo wel ingelicht te vinden. Ik heb gepoogd de bron te ontdekken waaraan zij al die inlichtingen putte, maar haar antwoord was steeds : Gij weet wat gij noodig hebt te weten, en het overige is Rosa's geheim, het geheim der zoogzuster.

— Ha, maar nu, sprak Genoveva, nu kunt gij ons uw geheim wel zeggen, niet waar, nu mogen wij het kennen.

— O, nu is het mij gelijk ; iedereen mag het, nu, dat alle zaken op hun beste geschikt zijn, wel weten. Luister, hier is het : Gij zult u wel herinneren, heer baron, dat gij, omtrent drie weken geleden, het bezoek ontvingt van M. Tribucien en dat gij toen tamelijk lang in het prieel van den moestuin met hem gesproken hebt.

— Dat is waar.

— Ik was juist in onzen hof bezig met eieren te zoeken in de haag die onzen grond van den uwen scheidt, toen ik de stem van M. Tribucien herkende, en wijl ik nooit veel vertrouwen in dien man heb gehad, was ik overtuigd dat hij kwam, om u te bedriegen, te meer daar ik hem den naam van mej. Genoveva hoorde uitspreken. Ik naderde..

— Gij hebt onze samenspraak gehoord ?

— Wel mej. Genoveva is mijne zuster... en ziet gij, daar mag men niet aan raken. Het is waar, ik heb u afgeluisterd, maar het was om u te kunnen helpen, en het schijnt mij, dat ik daar niet slecht aan deed. Toen heb ik dingen gehoord, dingen die mij het kiekenvleesch deden krijgen... Wat ! de dochter van M. den baron de Pontarvant zou trouwen met den zoon van dien ouden schurk ! met dien leeglooper, dien bandiet !... Ho, neen ! toen heb ik gezworen dat ik dit zou beletten en mijn plan was gemaakt. Ik wachtte uwe terugkomst van Montbernon af. Daags nadien, zag ik u opgeruimder, waaruit ik opmaakte dat gij gelukt waart. Doch ik merkte op, dat gij niet naar St-Michel gingt.

— Gij bespieddet mij dus ?

— Van 's morgends tot 's avonds ; het was in uw belang. Eindelijk, wijl ik u, na zes dagen wachtens, nog niet naar St-Michel zag vertrekken, maakte ik hier uit op, dat gij niets bekomen had. Toen heb ik er met mijn vader over gesproken en ik ben naar M. Bruneau gegaan.

— Gij wist dat, Dominique ?

— Ja, M. de baron, mijne dochter doet niets zonder mij te raadplegen.

— En gij stemdet toe ?

— Drommels, ik heb gedaan zooals de notaris, ik heb eenige opmerkingen gemaakt, maar Rosa heeft mij geantwoord, door mij te vragen waartoe geld en goed dienden, als men er geen gebruik van maakte, en welk beter gebruik kon zij er van maken, dan dienst te bewijzen aan eene familie, die wij zoo lief hadden, en die altijd zoo goed voor ons geweest was ? zij gaf mij ook nog een hoop andere beweegredenen, zoo dat ik geëindigd heb, met toe te stemmen.

— Welaan mijne goede vrienden, ik meende al mijne schulden betaald, en daar ontdek ik er eene nieuwe, eene schuld van erkentenis welke ik nooit zal kunnen vereffenen.

— Dewijl wij gelukt zijn, zijn wij betaald, sprak Rosa.

De ingenieur deed Genoveva een teeken hem te naderen, hij sprak met haar eenige woorden waarop zij luidop antwoordde :

— Volgaarne ! Vader, M. de Vaudray heeft een gedacht waartegen gij u niet zult verzetten, zoo ik koop.

— Als het van mij afhangt, is mijne toestemming u op voorhand verzekerd.

— Dewijl Rosa tegenover ons als eene zuster gehandeld heeft, zullen wij als twee zusters op denzelfden dag trouwen, en slechts eene enkele bruiloft vieren.

— Toegestaan, sprak de grijsaard, en het zal voor mij een feest zijn, den priester den huwelijkszegen over mijne twee dochters te zien uitspreken, want, Rosa, van heden af wil ik uals mijne dochter beschouwen.

— Gij zijt veel te goed, M. de baron.

— En ik, zegde Genoveva, zal het als eene eer beschouwen, voor uw bruidskleed te mogen zorgen.

— Dank, mejuffer... Zie, gij gaat mij geheel bederven, en mij al de verdiensten van mijn goed werk ontnemen.

— Zaagt gij ons liever ondankbaar ?

— Neen, maar...

— Welaan, omhelst elkander, sprak de notaris, en laat het gedaan zijn. M. de Vaudray, spoed u om genezen te zijn, opdat wij niet te lang naar die bruiloft moeten wachten. Het is lang geleden dat ik nog danste, maar ik verzeker u dat ik op dien dag dwaasheden bega. Mijn werk is hier af en ik heb nooit eene taak met meer genoegen vervuld ! Ik keer tevreden naar huis, overtuigd dat er toch nog brave menschen op deze leelijke wereld zijn.

XIII.

De baron de Pontarvant had zijne nicht de Charmilly beloofd, Genoveva naar Montbernon te geleiden, doch de gebeurtenissen welke elkander sedert het doen dezer belofte zoo snel opgevolgd hadden, waren oorzaak dat zij nog niet vervuld was geworden.

Charles de Vaudry, welke thans naar het kasteel overgebracht was, en van dag tot dag beter werd, had meermalen bij Genoveva aangedrongen opdat zij doen zou, wat hij als een plicht voor haar beschouwde, maar zij had het steeds uitgesteld, er niet toe kunnende besluiten, hem gedurende eenen ganschen dag alleen te laten.

De baron had zijne nicht geschreven om haar de oorzaak van dit achterblijven te doen kennen en haar in eenige woorden de reeks gebeurtenissen die hun geheel bestaan gewijzigd hadden, bekend te maken.

De onde juffer, de terugkomst van Henri vernomen hebbende, even als de rol welke hij in de laatste gebeurtenissen vervuld had, schreef dat zij hem wilde zien, en drong er op aan, dat hij zijnen vader en zijne zuster bij hun bezoek te Montbernon zou vergezellen.

Eindelijk kon men, omtrent eene maand na de misdaad, er toe besluiten den zieke eenen dag aan de zorg der oude Louison over te laten en de reis naar Montbernon werd vastgesteld.

Ditmaal werd de oude kaleche in het koetshuis gelaten, en men deed een gevoegelijker rijtuig van St-Michel komen.

De reis was voor Genoveva een waar feest ; zij had nooit Pontarvant verlaten, en men had dus gedurende den geheelen tocht genoegen in hare kinderlijke uitdrukkingen van vreugde en verwondering.

Toen men eindelijk aan het kasteel kwam, werden zij door de oude dochter met eene oprechte welwillendheid ontvangen.

— Ik ben oud, zegde zij, en zie bijna niet meer, maar ik diende toch te weten met wien ik te doen heb. Zie, Genoveva, plaats u daar, naast de schouw in 't volle licht, opdat ik u goed zie, mijn kind. Daar, beweeg nu niet... goed... gij zijt eene wezenlijke Pontarvant, groot, wel gemaakt, knap, goed van aanzien... Alleen waarschuw ik u hiervoor, men is te goed ten uwent.

— Verschooning, goede nicht, ik geloof dat men voor M. de Vaudray nooit te goed kan zijn, voor hem die zoo edelmoedig was, die mij zoo zeer beminde, dat hij mij zelf tot vrouw vroeg, toen hij wist dat ik niets bezat.

— Ja, voor wat dat betreft, neem ik aan dat gij hem eene goede noot geeft. Toch schijnt het dat

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres.*